

عربی، زبان، قرآن ۳

معرفی و توضیحات حال و صاحب حال

در این قسمت با ذکر چند مثال تفاوت «صفت مفرد» را با «قید حالت» در زبان فارسی و در زبان عربی نشان دهیم.

به دانش آموزان یاد دهیم که صفت مفرد نیز در برخی موارد با حال مفرد اشتباه گرفته می‌شود.

شَاهَدْتُ الطَّالِبَ الْمَسْرُورَ: دانش‌آموزِ خوشحال را دیدم. (الْمَسْرُورَ:

شَاهَدْتُ طَالِبًا مَسْرُورًا: دانش‌آموزِ خوشحالی را دیدم. (مَسْرُورًا:

شَاهَدْتُ الطَّالِبَ مَسْرُورًا: دانش‌آموز را خوشحال دیدم. (مَسْرُورًا:

شَاهَدْتُ عَلِيًّا مَسْرُورًا: علی را خوشحال دیدم. (مَسْرُورًا:

در جمله‌های «اَوَّل و دَوِّم» کلمات «الْمَسْرُورَ و مَسْرُورًا»؛

یکی از ویژگی‌های «الطَّالِب و طَالِبًا» را بیان می‌کنند. (پس هر دو صفت می‌باشند).

- ولی در جملات «سَوِّم و چهارم» اسمِ نکره‌ی «مَسْرُورًا» حالت «الطَّالِب / عَلِيًّا»

معرفة را در هنگام وقوع فعل بیان می‌کند. (معادل قید حالت در زبان فارسی).

به کلمه یا عبارتی در جمله، که حالتِ یک اسم را در هنگام وقوع فعل بیان کنند، «حال»

می‌گوییم.

يَقِفُ الرَّجُلُ لِلصَّلَاةِ خَاشِعًا :

«مرد خاشعانه (با حالت خشوع) به نماز می‌ایستد.»